

Arrest

nr. 161 826 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2015.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. NEERINCKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd omdat (i) zij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar ex-echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen met haar ex-echtgenoot zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen met haar ex-echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoekster bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit deze informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten dat de Albanese autoriteiten concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die zij kende met haar ex-echtgenoot. Zo kwam de politie nadat verzoeksters zus de politie op de hoogte had gebracht van hun problemen om 1 uur 's nachts naar de woning van haar ex-echtgenoot, werd hij nadat verzoekster hiervan aangifte had gedaan op het politiekantoor aangehouden en ondervraagd door de politie, en kon verzoekster voor de rechtbank haar relaas brengen waarop de rechtbank een beschermingsmaatregel uitreikte.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen strafzaak tegen haar ex-echtgenoot heeft opgestart. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht opwerpt, kunnen de autoriteiten, indien zij deze niet aanspreekt over haar problemen, hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoekster niet alle redelijkerwijze van haar te mogen verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat zij aldus onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten aldaar geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

De Raad benadrukt volledigheidshalve nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te

beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Bijgevolg is niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 december 2015, voert verzoekende partij aan dat zij wenst te benadrukken dat zij op een duidelijke en gedocumenteerde wijze geargumenteed heeft dat de bescherming die geboden wordt door de Albanese autoriteiten niet voldoende is. Zij licht toe dat er inderdaad initiatieven zijn getroffen om het huiselijk geweld tegen vrouwen terug te dringen maar de verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat vele bepalingen niet uitgevoerd worden en geen impact hebben op het leven van de vrouw als slachtoffer. Verzoekende partij wijst er op dat uit de objectieve informatie die zij heeft aangevoerd duidelijk blijkt dat het huiselijk geweld een probleem is en blijft. De maatregelen zijn een dode letter gebleven en verzoekende partij verwijst in dit verband naar een tussentijds rapport van Amnesty International van 22 augustus 2013. Verzoekende partij besluit dat de Albanese autoriteiten huiselijk geweld als een pure privéaangelegenheid beschouwt zodat in veel gevallen niet of niet afdoende bescherming wordt gegeven aan slachtoffers van huiselijk geweld.

4.2. De Raad stelt vast dat uit de verschillende rapporten die door de partijen zijn toegevoegd aan het dossier blijkt dat huiselijk geweld een probleem is en blijft in Albanië en dat *in casu* verzoekende partij het slachtoffer is geworden van geweld gepleegd door haar echtgenoot. Verzoekende partij brengt echter geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 15 december 2015

opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar asielrelaas en de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Zo blijft verzoekende partij eraan voorbij gaan dat de Albanese autoriteiten in haar concreet geval wel degelijk concrete acties hebben ondernomen naar aanleiding van de problemen die zij kende met haar ex-echtgenoot en werd haar een beschermingsmaatregel uitgereikt. Verzoekende partij betwist niet dat er een beschermingsbevel werd uitgevaardigd door de rechtbank waaruit blijkt dat haar ex-echtgenoot een contactverbod werd opgelegd en dat het verbreken van het contactverbod strafbaar is. Zij betwist evenmin dat de rechter haar tijdens de echtscheidingsprocedure een advocaat had aangeboden. De algemene informatie waarnaar verzoekende partij verwijst, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad herhaalt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Bovendien dient te worden herhaalt dat verzoekende partij geen strafzaak tegen haar ex-echtgenoot heeft opgestart. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat verzoekende partij schrik had voor haar ex-echtgenoot, doch zij kan er niet aan voorbij gaan dat zij zelf stappen moet ondernemen om een strafzaak tegen haar ex-echtgenoot te beginnen. De Raad gelooft ook dat in veel gevallen, en niet alleen in Albanië, de politionele overheden huiselijk geweld beschouwen als een privéaangelegenheid, doch *in casu* is dit niet het geval zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij.

Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoekende partij niet aangetoond heeft dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS